

8. Кресін О.В. Політико-правова спадщина української політичної еміграції першої половини XVIII століття. – К., 2001.
9. Козацькі Січі (нариси з історії українського козацтва XVI-XIX ст.) / В. Смолій (відповід.ред.). – К., 1998.
10. Мільчев В.І. Конфігурація та устрій Вольностей Війська Запорозького Низового за часів Нової Січі // Наукові праці історичного факультету Запорізького державного університету. – Запоріжжя, 2006 – Випуск XX.
11. Історія українського козацтва; Нариси; У 2 т. / Редкол.: В.А. Смолій (відп. ред) та ін. – К., 2006. – Т. 1.
12. Українське державотворення: невитребуваний потенціал: Словник-довідник / За ред. О.М. Мироненка. – К., 1997.
13. Потульницький В.А. Українська та світова історична наука: Рефлексії на межі століть. // Український історичний журнал. – 2000. – №1.
14. Маннгейм К. Идеология и утопия // Утопия и идеологическое мышление. – М., 1991.

Summary

The author proves that while separating our own history from the history of our “brethren-neighbors” it is necessary to keep in mind that some facts do not always find understanding even with the indifferent citizens. The controversial character of the problem of positiveness of existence and ideological achievements in the way of founding the country and the nation by the Zaporizhzhia Sich is analysed.

Ю. С. Степанчук

РОСІЙСЬКИЙ ФАКТОР ТА ТРАНСФОРМАЦІЯ ПОГЛЯДІВ КОЗАЦЬКОЇ СТАРШИНИ ЩОДО ГЕТЬМАНСЬКОЇ ВЛАДИ У СЕРЕДИНІ XVII СТ.

Проблема зміни політичних поглядів козацької старшини в умовах наступу російського царату на українську автономію хоча й не має спеціальних досліджень, проте є близькою до теми українсько-російських політичних відносин другої половини XVII ст., яка викликає особливу зацікавленість у вітчизняних науковців. Сучасні професійні історики В. Брехуненко [1], А. Бульвінський [2], О. Горобець [3], О. Гуржій [4], В. Кривошея [5], Ю. Мицик [6], С. Плохій [7], В. Смолій [8], В. Степанков [9], О. Струкевич [10], Т. Чухліб [11] та багато ін. здійснили великий внесок у розвінчуванні імперських та радянських міфів про політичні відносини царської Росії та козацької України періоду України-Гетьманщини.

Мета даного дослідження полягає у тому, щоб на основі нових джерельних та історіографічних даних зробити спробу дослідити, як відповідно до політичних змін, пов'язаних із московською політикою в Україні, відбувалися зміни у позиціях козацької старшини стосовно гетьмана та його владних повноважень протягом 1654-1657 рр.

Однією із історичних і в той же час автентичних форм державного управління в Україні є гетьманська форма управління. Поставши з царини звичаєвого права Запорозької Січі, влада гетьмана на середину XVII ст. перетворилася на легітимну державну інституцію, визнану тодішньою світовою громадськістю. Польський дослідник Л. Кубаля стверджував, що “...не було і дня, щоб Хмельницький не приймав чужоземних послів, дипломатичних агентів, кур'єрів і посланців і не посилав їх” [12, с.132]. Йому віддавалися почесні, рівнозначні почесням монарху. За свідченням П. Ласка, котрий побував у козацькій Україні, “у тих краях і церквах немає короля і не чути про іншу владу, окрім гетьмана з Військом Запорозьким” [13, с.232].

Сам Хмельницький, який почував себе справжнім головою незалежної держави, гетьманську посаду прирівнював до посади руського князя. “Правда то есть, – говорив він про себе польським послам, – жем лихий і малий чоловік, але мі то Бог дав, жем є єдиновладцем і самодержцем руським” [14, с.15].

Найголовніші віхи еволюції влади гетьмана від виборного глави козацтва до одноособового володаря держави й процесу зародження ідеї українського монархізму добре висвітлено у праці В.С. Степанкова “Проблема становлення монархічної форми правління Богдана Хмельницького (1648-1657 рр.)”. На думку історика, нова форма правління, хоча й трималася в основному на титанічній постаті великого гетьмана та вузького кола його однодумців, мала свої перспективи [9, с.28].

Однак подальший розвиток політичних реалій практично не дав шансу на реалізацію ідеї українського монархізму. На нашу думку, природний шлях трансформації гетьманської влади був перерваний втручанням у внутрішні справи України нового гравця на політичній карті Східної Європи – Московської держави. Росію ніколи не влаштовував ні виборний чи спадковий гетьманат, ні олігархічна чи охлократична форма правління в Україні. Від самого початку відносин між обома

державами задум обмеження та повного знищення гетьманської влади в Україні для російських монархів стає державною доктриною наступності, яка остаточно була реалізована Катериною II у другій половині XVIII ст.

На час укладання союзу із Україною Москва, яка насамперед дбала лише про свої геополітичні інтереси, мала вже достатній досвід нейтралізації етноеліти підкорених народів. Росія до середини XVII ст. без особливих затрат матеріальних та людських ресурсів поширила свої територіальні володіння, приєднавши Сибір, Приамур'я, вийшла до берегів Льодовитого та Тихого океанів, розпочала експансію на Камчатку та Курильські острови [15, с.282]. Тому, як зазначає дослідник Р. Бжеський “..Московщині був чужий український народ, вона дбала лише про свої, московські, інтереси та раділа з ослаблення українців” [16, с.58].

Для уряду Олексія Михайловича, як і для урядів Швеції, Пруссії, Австрії, Угорщини, Молдовії та ін., наявність міцної гетьманської влади в Україні було dokonаним фактом, у законності походження якої ніхто не сумнівався. Це підтверджується у договорі 1654 року, де владу гетьмана зовсім не обмежено – гетьман одержує свою владу за вибором Війська Запорозького і має її “доживотною”. З тексту “Березневих статей” видно, що царя треба було тільки повідомляти про обрання нового гетьмана: “а кого гетмана оберуть и о том писати” [17, с.110]. Однак, всупереч усім письмовим та усним домовленостям, незважаючи на протести Хмельницького, царський уряд намагався дискредитувати гетьманську владу та перейняти на себе частину її повноважень. Дипломатичне лукавство стосовно України Москва почала виявляти ще у 1648 р., коли Б. Хмельницький офіційно звернувся до Москви з проханням надати військову допомогу. Крім царя, гетьман посилав листи найвпливовішим російським політикам: патріарху Никону, боярам Морозову, Милославському, Пушкіну тощо [18, с.15]. У відповідь лунали лише обіцянки та виправдання про неможливість розірвання мирного договору із Польщею. У цьому аспекті російський історик В. Ключевський політику Москви характеризував так: вона “протягом шести років з незворушливою цікавістю спостерігала, як справа Хмельницького, зіпсована татарами під Зборовом та Берестечком, хилилася до упаду, як Україна спустошувалася союзниками-татами та усобицею, і, нарешті, коли Україна вже знищилася до решти, її прийняли під свою високу руку” [19, с.22].

Певну безтактовність до влади гетьмана виявили й московські послы у ході переговорів у Переяславі. Хмельницький поставив перед посланцями вимогу, щоб вони склали за царя присягу про те, що Москва захищатиме Військо Запорозьке і збереже права та привілеї козацького стану. Боярин Бутурлін, який очолював делегацію, відмовився присягати, бо “того, что за великого государя веру учинити, николи не бывало и впредь не будет...” [20, с.3]. Московські посланці стояли на тому, що “піддані тільки присягають Царям, а Царям не личить присягати підданним, і що коли польські королі присягали на умови з козаками, то тільки тому, що польські королі невіри і не самодержці, і що коли прості козаки просять, щоб цар заприсягнув, то старшина мусить пам'ятати милість великого государя, що ради християнської православної віри і святих божих церков зволився прийняти козаків під свою велику руку, а тому мусить привести на вірність цареві військо запорожське, а нерозумних людей, себто простих козаків, – вдержувати од непотрібних розмов” [21, с.3].

У сучасній вітчизняній історіографії переважає думка, що гетьман Хмельницький завжди сприймався старшиною як харизматичний лідер, відомий своїм безжальним гнівом, без санкції якого практично нічого не діялося. Згадаймо хоча б його звернення до військової старшини на військовій нараді під Замостям: “Панове полковники! Тут на війні мій один голос – усім наказ! До послушенства всі і ждати моїх наказів!” [22, с.21]. На наш погляд, таке сприйняття Хмельницького його соратниками характерне лише до 1654 року. В умовах війни, коли козацька Україна від'єдналася від Польщі й не мала іншого сюзерена, гетьман залишався єдиним гарантом майнових та політичних прав козацької старшини. Трансформація ставлення до Хмельницького, як до поручителя старшинських посад та маєтностей, сталася відразу після появи нового, більш могутнього військово-політичного партнера у війні з Польщею – Московського царства. Сподіваючись на тотожність минулих взаємин із польськими королями, козацька старшина сприйняла московського царя як нового покровителя. У ході переяславських переговорів із московськими послами їхні представники наполягали: “... дайте нам письмо за своєю рукою, чтобы вольностям и правам и маєтностям быть по прежнему для того, чтобы всякому полковнику было что показать, приехал в свой полк. А прежде сего как у них бывали договоры с королем и с паны радами и им де даван договор за сенаторскими руками, а вы де присланы с полной мочью и о том всю мочь имеете. А будет они такого письма не дадут, и стольникам и дворянам ехать не для чего, для того, что всем людям в городах будет сумленье” [23, с.247]. Натомість послы давали лише різні обіцянки від імені царя – підтвердити всі права і вольності та дати більше, ніж одержали вони будь-коли від польських королів. Навіть генеральний писар І. Виговський був переконаний, що перейшовши під “крепкую руку царя” цар “дасть свыше прошения нашего” [23, с.553].

Переконали зверхність московських послів над гетьманським оточенням, їхні щирі обіцянки від імені царя призвели до того, що до Бутурліна, без відома гетьмана, прибула делегація старшини з проханням затвердити їх на різних державних посадах. Дослідниця Н. Полонська-Василенко називає цих людей: батько і брат І. Виговського, батько майбутнього гетьмана І. Мазепи, посол до Москви у 1649 та 1653 рр. Силуян Мужилівський зі своїми родичами та інші [19, с.25].

У найближчі місяці до Москви розпочалося справжнє “паломництво” української знаті з метою підтвердження царем їхніх прав і вольностей. Зважаючи на те, пишуть історики В. Смолій та В. Степанков, що чимало представників козацької старшини через голову Б. Хмельницького спромоглися одержати від московського уряду царські грамоти на маєтки, нехтування нею на місцях соціально-економічних інтересів не лише селян, а й козаків зумовлювали загострення соціальних суперечностей в українському суспільстві [8, с.99]. Ілюстрацією до зазначеного є задокументовані факти про те, що близькі до гетьмана старшини (полковник П. Тетеря) ховали одержані царські грамоти, закопували їх у землю, щоб не довідався гетьман, та випрошували собі маєтки поза межами України, “опасаясь от Войска Запорожского” [17, с.112].

Отже, на початковому етапі українсько-російських відносин частина козацької старшини в особі російського царя стала вбачати надійного гаранта власних маєтностей та державних посад. Довіра до гетьманської влади, яка до цього часу була подібним поручителем, помітно знижується. Надалі ми бачимо, що царський уряд успішно блокує владні прерогативи гетьманського уряду на всіх адміністративних, військових, зовнішньополітичних та інших напрямках і намагається встановити повний контроль за діяльністю гетьмана та козацької старшини. Наприклад, в 1655 р. царський уряд не пропускає через Московщину українських послів до Швеції. У наказі Бутурліну від 3 липня 1655 р. уряд Олексія Михайловича наголошував на необхідності всілякими способами відмовляти гетьмана і старшину від дипломатичних контактів із шведським королем, але робити це рекомендувалося таким чином, аби “вони того собі в образі не ставили, що ми посланців в Свєю відпустити не вказали” [3, с.37]. У цьому ж році з’явився указ царя про доповнення його титулу “всієї Великої і Малої Русі самодержця” новими словами: “Великий князь Литовський і Бєльїя Руси, Волынський і Подольський” [20, с.22]. Щодо козацького війська, то кроком на шляху до поступового контролю над збройними силами Гетьманщини з боку Москви стало його перейменування у “Войско его царского величества Запорожское”. Царський уряд зобов’язувався надсилати війську платню, продовольство, військово спорядження тощо, козаки ж повинні були брати участь в усіх воєнних діях, які розпочинала Московська держава [24, с.237].

Невдоволення необхідністю приносити присягу цареві теж породили недовіру до гетьмана та його політичного курсу серед старшини, особливо серед духовенства, міщан та інших некозацьких верств населення. Загальновідомо, що із числа чисто військової козацької старшини відкритий протест проти присяги, а отже, й гетьманові, виявили знамениті полковник І. Богун та кошовий І. Сірко. Частина козаків брацлавського й уманського полків теж висловилися проти московської протекції, а козаки Кропивнянського і Полтавського полків царських урядників “киями побили”. Відомо, що не присягали й запорожці [12, с.148]. У даному випадку безпосередньою причиною розколу українського суспільства та погіршення авторитету гетьманської влади було безкомпромісне намагання царського уряду швидко привести до присяги як гетьмансько-старшинські кола, так і рядове населення Гетьманщини.

“Політикою безпідставних претензій” щодо владних повноважень гетьмана, – так можна назвати подальшу політику Москви, що проводилася до самого дня смерті Б. Хмельницького. Уряд Олексія Михайловича звинувачував гетьмана та козацьку верхівку в порушенні присяги нелояльності щодо суверена, лякав карою божою за неправду і відступництво від даного цареві слова; Москва не приховувала свого незадоволення тим, що всіма королівськими, монастирськими і панськими містами, містечками та маєтками володіли гетьман і Військо Запорозьке, а всі доходи з них ішли гетьману, а не царю; докоряли гетьманському уряду і за те, що Б. Хмельницький спілкується з іноземними послами, зокрема шведськими та угорськими, без царського на те указу; що гетьман не забезпечує російського війська в Києві квартирами; московський посол Старков докоряв гетьманові за те, що він листи скріплював своєю печаткою, а не печаткою, надісланою йому царем і т.д. і т.п. [2, с.4]. Варто виділити окремо претензії московської сторони до української політики на території Білорусії, яку козацька старшина вважала неподільним політичним та етнічним утворенням (народом руським) із єдиною ідеологією та єдиним господарством на чолі із Б. Хмельницьким. Москва вимагала у гетьмана негайного припинення прийняття у підданство населення білоруських земель, виведення звідти козацьких залог тощо [25, с.569].

Джерела повідомляють про гостру розмову між Бутурліним та Б. Хмельницьким, яка мала характер суперечки. Російський посол дорікав гетьманові за самостійні дії, закидав йому “пиху”, протиставляв йому, “простому чоловікові”, “божого помазаника” – царя. Хмельницький також “відповідав сердито” і закидав цареві “немилосердя” [25, с.569].

Потужний удар по авторитету гетьманської та старшинської влади був завданий росіянами у ході віленських переговорів восени 1656 р. Царські представники не допустили до них гетьманське посольство Р. Гапоненка, “власне як псів до церкви Божої” [25, с.556]. Демонстративно ігноруючи його присутність, вони, на відміну від поляків, відмовлялися від спілкування з ним й, підкреслюючи їхню зайвість, навіть не сповістили про зміст укладеного перемир'я. Слушною, з цього приводу, є думка М. Грушевського, що військо й особливо старшина були незвичайно подражені тим, що Москва трактувала про них без них. Сей факт став постійним аргументом проти московської політики, проти лояльності до Москви, проти орієнтування на Москву. На сей доказ московського авторитаризму і грубого непошановання прав війська – що цар розпоряджається козаками й українцями взагалі, наче своєю худобою – “немов якимись безсловесними”, не переставали нагадувати козакам усі, хто підбивав їх проти Москви, і він твердо ліг в політичній свідомості України, як вічна осторога проти московської невірності, московської зради проти козацтва і України” [26, с.1252].

Віленський мир Росії із Польщею став не тільки своєрідним політичним тестом для українсько-російських відносин, а й для козацької старшини – найближчих соратників гетьмана. Незважаючи на різку реакцію Б. Хмельницького на перемир'я, частина старшини приховано не погоджувалася із його думкою про те що, “треба отступить от руки царского величества” [25, с.556]. На той час серед найближчого оточення гетьмана виокремилася і дуже зміцнилася група старшин, яка ні за яких обставин уже не збиралася змінювати проросійську орієнтацію. Так, почувши про рішення гетьмана, батько писаря І. Виговського О. Виговський із властивою для подібних доносів гіперболізацією писав російському послові Ф. Бутурліну: “А гетьман Богдан Хмельницький, як шалений, що втратив розум, закричав: уже, діти, про те не печальтеся, я знаю як учинити: треба відступити від руки царської величності, де Вишній Владика звелить бути – не тільки під християнським государем, хоч під бусурманом!” [27, с.325]. Виправдовуючи перед послом свого сина, який був присутнім на старшинській раді, О. Виговський доводить, що тільки писар своїми проханнями зумів Хмельницького втихомирити [27, с.325]. Згодом й інші старшини повідомляли царський уряд про хід переговорів між гетьманом та Семигородським князем Ракоцієм: “А домовленість, государю, у гетьмана у Богдана Хмельницького з Ракоцієм угорським є така: міста по Віслу і в яких жили руські люди благочестиві і церкви були, і тим бути містам твоєї царської величності Війська Запорізького” [25, с.557].

Проте вірних соратників Б. Хмельницький мав набагато більше. Тільки, схоже, що їхня безмежна відданість продовжувала ґрунтуватися на страхові перед деспотичним характером керівника держави. Наприклад А. Жданович, вислухавши докори московського посла Івана Желябужського (літо 1657 р.), чому, мовляв, старшина не повідомляла до Москви про плани гетьмана щодо зведення на польський престол Д'єрда II Ракоці, відказав, що всі “супроти гетьмана говорити не сміли; а хто б де і промовив і той би живим не був”. Таку ж думку російські дипломати почули влітку того ж самого року під час переговорів з українським посольством від його членів – переяславського полковника П. Тетері та інших осіб, коли заговорили про неправомірні дії гетьмана. Українські послы заявили, що нехай росіяни самі скажуть про це Б. Хмельницькому, а “ім всього цього гетьманові вимовити не можна”. Водночас московських дипломатів запевнили, що гетьман “володів усім один, що накаже, то всім військом і роблять” [8, с.95]. П. Тетеря скаржився, що гетьман безконтрольно веде фінансові справи, і вимагав, щоб російські бояри спонукали його “зібрати полковників, осавулів, всю старшину і зробити раду” [27, с.236].

Хвороба, яка остаточно підкосила Б. Хмельницького навесні 1657 року, сприяла посиленню сепаратистських настроїв серед козацької старшини, на чолі яких став генеральний писар І. Виговський. Ще при житті гетьман довідався, що незважаючи на те, що гетьманська булава вже знаходилася у його малолітнього сина Юрія, усі важелі влади в Україні почав перебирати на себе І. Виговський. Під страхом смертної кари І. Виговському довелося лукавити й переконувати гетьмана у неправдивості подібних чуток [28, с.189]. Також, не без сприяння царських агентів, відчувши послаблення гетьманської влади, своє незадоволення виявила Запорозька Січ. Звідти лунають погрози “...йти на гетьмана и на писаря, и на полковников, и на иных начальних...” [29, с.21].

У роки гетьманування І. Виговського військова старшина Запорозької Січі, увірувавши у запевнення царського уряду про визнання Коша правочинним суб'єктом українсько-московських відносин, висловлювалася на користь того, щоб “...царского величества воеводы у них в городах были” та щоб “без воли великого государя самим нам гетманов не пременят...” а “обрав гетмана, вскоре слать послов до его царского величества бити челом о подтвержденье на гетманство...” [28, с.188-189].

Після смерті Хмельницького Москва почала робити все, аби в Україні не прийшов до влади подібний харизматичний лідер. Ще в середині лютого 1657 р., одержавши інформацію про хворобу

гетьмана, уряд Олексія Михайловича доручив стольнику В. Кікіну, будучи в Україні, "... провідувати, кого Військом Запорозьким хочуть вибирати на його, Богданове, місце гетьманом: чи писаря Івана Виговського, чи іншого кого, чи про гетьмана хочуть послати бити чолом до великого государя, кого їм государ пожалує, повелить вчинити гетьманом" [30, с.27].

Доки булава знаходилась у руках Богдана, – зауважує дослідник В. Степанков, – російська еліта, наштотуючись на його потужну протидію й враховуючи міцність гетьманської влади, діяла вкрай обережно, уникаючи відвертого протиборства. Однак, після його смерті у серпні 1657 р., ситуація почала змінюватися докорінним чином. Скориставшись тимчасовим послабленням верховної влади й загостренням соціально-політичних суперечностей у козацькій Україні, вона почала наполегливо добиватися впровадження воєвод до Чернігова, Переяслава, Ніжина, Корсуня й інших міст та надання їм права втручатись у судові справи, права контролювати збір податків і видатки з гетьманської скарбниці тощо [20, с.26].

Історик А. Яковлів, досліджуючи українсько-московські договори періоду Гетьманщини доводить, що після смерті Б. Хмельницького Москва почала по-новому тлумачити умови виборів гетьмана в Україні. З дослівного тексту договору 1654 р. виходить, зазначає вчений, що повідомляти царя треба було тільки після обрання гетьмана, а не перед обранням. Проте, у середині 1657 р. Москва інтерпретувала цю умову так, що Військо Запорозьке повинно повідомляти царя перед тим, як обирати гетьмана [17, с.110]. Тому, коли І. Виговський повідомив Москву про своє обрання, цар цього обрання не визнавав до тих пір, поки не відбулися нові вибори у Переяславі в присутності царського посла [17, с.110].

Варто зазначити, що відверте нехтування Росією гетьманської влади й прагнення її підпорядкувати не могло не викликати масового спротиву з боку самих гетьманів та козацької старшини. Так, на Корсунській козацькій раді восени 1657 р. І. Виговський заявив російському послу "вам де надобно такой гетман, чтоб взял за хохач и водить" [31, с.128]. Невдовзі, І. Виговський серед причин розриву з Московією у своєму зверненні до європейських монархів називає повне ігнорування влади гетьмана на території України: "...И войско московское из князем Григорієм Ромодановским, нібито на допомогу прислане, до самого Переяслава дійшло і Гетьману підкоритися відмовилося" [32, с.28].

Виходячи за хронологічні рамки задекларованої теми, хочемо зауважити, що й подальша політика царського уряду щодо гетьманської влади в Україні носила виключно дискредитаційний та агресивний характер. Стратегія імперського ставлення до інституту гетьманства, сформована урядом Олексія Михайловича, дала підставу іншому російському цареві Петру I цинічно заявити: "Как всем известно, что со времени первого гетмана Б. Хмельницкого, даже до Скоропадского, все гетманы являлись изменниками" [17, с.113].

Отже, на початковому етапі інкорпорації України-Гетьманщини до складу Російської держави відбувалася й трансформація поглядів козацької старшини стосовно прерогатив гетьманської влади. Утім, частина козацької еліти відмовлялася погоджуватися з українською політикою російського царизму і відчайдушно захищала інтереси українського політичного тіла.

Джерела та література

1. Брехуненко В. Московська експансія і Переяславська Рада 1654 року. – К., 2005.
2. Бульвінський А. Експансіонізм Москви щодо України 1657 р. // Пам'ять століть. – 1997. – № 6.
3. Горобець В.М. Українська зовнішня політика після Переяслава: стратегічні цілі та тактичні відступи другої половини 1655 р. // Український історичний журнал. – 2000. – № 1.
4. Гуржій О. Українська козацька держава в другій половині XVII-XVIII ст.: кордони, населення, право. – К., 1996.
5. Кривошея В.В. Шляхетсько-козацькі родини та їх доля. – К., 1999.
6. Мицик Ю.А. З досліджень історії Переяславської ради 1654 р. // Український історичний журнал. – 2003. – № 6.
7. Плохій С. Божественне право гетьманів: Богдан Хмельницький і проблема легітимізації гетьманської влади в Україні // Mediaevalia ucrainica: ментальність та історія ідей. – Т. III. – К., 1994.
8. Смолій В.А., Степанков В.С. Українська державна ідея XVII-XVIII століть: проблеми формування, еволюції, реалізації. – К., 1997.
9. Степанков В.С. Проблема становлення монархічної форми правління Богдана Хмельницького (1648-1657 рр.) // Український історичний журнал. – 1995. – № 4.
10. Струкевич О.К. Політико-культурні орієнтації еліти України-Гетьманщини (інтегральний погляд на питання). – К., 2002.
11. Чухліб Т.В. Переяславська угода 1654 р. у контексті міжнародного утвердження ранньомодерної української держави: причини, укладення, наслідки // Український історичний журнал. – 2003. – № 4.
12. Липинський В. Україна на переломі 1657-1659 рр. Замітки до історії українського державного будівництва // Український історичний журнал. – 1992. – № 4.
13. Документы об Освободительной войне украинского народа 1648-1654 гг. – К., 1965.

14. Воссоединение Украины с Россией: В 2-т. – Т. 2.
15. Сахаров А.Н., Буганов В.И. История России с древнейших времен до конца XVII века. – М., 1995.
16. Бжеський Р. Переяславська умова в планах Б. Хмельницького та "переяславська легенда" // Розбудова держави. – 2004. – № 1-3.
17. Яковлів А. Договір гетьмана Богдана Хмельницького з Москвою року 1654 // Дзвін. – 1991. – № 4.
18. Мельник Л. Російський фактор в зовнішній політиці Богдана Хмельницького // Історія в школі. – 2004. – № 3.
19. Полонська-Василенко Н. Історія України. – К., 1992. – Т. 2.
20. Степанков В.С. Переяславська присяга 1654 р.: зміст і наслідки // Український історичний журнал. – 2003. – № 6.
21. Драгоманов М. Пропащий час. Українці під Московським царством (1654-1876) // Пам'ять століть. – 2002. – № 5.
22. Тис-Крохмалюк Ю. Бої Хмельницького. Військово-історична студія. – Мюнхен, 1954; Львів, 1994.
23. Акты, относящиеся к истории Южной и Западной России, собранные и изданные Археографической комиссией (далі – Акты ЮЗР). – Т. 10. – СПб., 1877.
24. Історія держави і права України. / За ред. В.Я. Тація, А.Й. Рогожина. – К., 2000. – Т. 1.
25. Акты ЮЗР. – СПб., 1862. – Т. 3.
26. Грушевський М. Історія України-Руси. – К., 1996. – Т. IX. – Ч. 2.
27. Крип'якевич І. Богдан Хмельницький. – Львів, 1990.
28. Акты ЮЗР. – Т. 7.
29. Смолій В., Степанков В. Правобережна Україна у другій половині XVII-XVIII ст.: проблема державотворення. – К., 1993.
30. Горобець В.М. Зовнішня політика Гетьманату другої половини 50-х рр. XVII ст. // Український історичний журнал. – 2005. – № 4.
31. Акты ЮЗР. – Т. 4.
32. Звернення (Універсал) від імені Війська Запорозького до іноземних володарів, у якому пояснюються причини розриву з Москвою (жовтень 1658 р.) // Пам'ять століть. – 1997. – № 3.

Summary

In the article the changes of looks of political elite of Hetmanshina in relation to power of hetman are explored, related to the Russian policy in Ukraine in 1654-1657. Keywords: hetman form of rule, contractual articles, imperial's government, cossacks petty officer.

О. А. Алфьоров

ПРЕДСТАВНИКИ РОДУ ГОЛУБІВ ТА ЙОГО ВІДГАЛУЖЕНЬ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

Рід Голубів, один із небагатьох старшинських родів, який перебував при владі протягом усієї козацької доби. Від часів Стефана Баторія, до скасування козацьких інституцій на обох Дніпрових берегах та Слобідській Україні, представники роду Голубів та їх відгалуження посідали важливі державні посади. Походження прізвища сягає початку XVI ст. [1, s.422; 2, s.320], відомості ж про родину знаходимо ще у др. пол. XV ст. [3, с.173]. З часом прізвище модифікувалося, набувало інших закінчень, або ж і зовсім поступалося місцем козацьким прізвиськам*. На перетині 1630-1670 рр. нащадки Гетьмана Олефіра Голуба переважно більшістю не зберегли сімейного прізвища і користувалися прізвищами-патронімами. Козацька традиція відкидання родинного ідентифікатора і закріплення за людиною імені по-батькові призвела до прізвищевих новоутворень серед Голубів. Так, вже син Олефіра Голуба, називався Олефіровичем. Нащадки Гетьмана фіксувались в реєстрах та документах як Занковичі, Зіневичі, Мануйловичі, Пилипенки, Грещенки, Олефіренки, Івановичі, Войтенки [7]. Окрім того, затримувались прізвиська і географічного характеру, які свідчили про місце, з якого вийшов той чи інший представник, як-то: Стеблівець [8, s.309] чи Краснянський [9, с.897]. На зламі XVII-XVIII ст., Олефіренки/Олефіровичі зазнали русифікації прізвища на Алфьоров. Подібні випадки, за тодішніми законами російського діловодства, були явищем характерним [10, с.127-128; 11, с.23-24]. Найбільш стійкими формами відгалуження Роду, включно носіїв автентичного прізвища, стали: Голуби [12, s.22-27], Зіневичі [13, с.39,317; 14, с.180; 15, с.56], Мануйловичі [16, с.11-13] та Алфьорови [17, с.383-385]. Щоправда, з др. пол. XVIII спостерігаються творення нових, дрібніших відгалужень, як-то: Голубовські [18, арк.265], Кручко-Голубови [19, арк.25; 20], Голубови, Мануйловичі-Алфьорови (згодом просто

* Явище притаманне для всієї території України, див: 4-6.